

dikter
av
Bengt Berg

Nu blommar kabbelekan, björklöven
slår ut, eken vägrar. Spoven punktlig denna
nystuvade förmiddag. Sedan är det dags
för refrängen, börja om från början,
börja om på nytt.

Tvärs över sommaren står det
en tom gungstol
men ingen vill gunga, alla vill sjunga.
Alla vill gå utför kärrvägen, ner mot sjön
för att där — unisont — bjuda tystnaden

Så är det inte kanske också

Så i stället för att gunga
börjar alla ... lyssna,
lyssna på sjön, som
ännu inte vaknat.

Snart är november förbi, vem sörjer mer än jag denna missaktade månad? Så förväntansbefriad den är. Och ändå så fylld med överraskningar. Att stå på en november-perrong och vänta på tåget är som att invänta en förlösning – man kliver på och följer med, det spelar ingen roll vart tåget är på väg, fram kommer man alltid – och där står november tåligt väntande, utan krav på vare sig kram eller tacksamhet, bara finns där i blek eftermiddagssol, med en svart fladdrande halsduk och lätt rodnande kinder. November med frost under sulan –

Mitt i augusti ... och det sista glöder i
rallarrosens topp. Så är ännu en sommar
snart till ända och svalorna samlas för avfärd.
Vackert är sensommarljuset, sval är kvällen,
med dimma dukas en ny dag fram.

*Jo ... Det minglas, det mejlas, det lobbas och
bloggas, det dejtas och messas ... Mobiltelefonen
glöder i fickan, kallar på hantering av till
och med storlommens läte. Handskrivna brev
och personliga samtal över en kaffekopp, dessa
hederligt gammaldags umgängesformer, har
blivit exklusiva rariteter. Vi googlar oss fram till
information och vi släpper ner våra jag-polletter
i Facebook-automaten och hoppas på jackpot.*

VINTEROUVERTYR

Den tionde vintern finns runtom, ännu orörd, vit och vackert kall. Det knäpper i hängbrons stela vajrar när jag går över det tillfrusna vattnet med tusentals skimrande iskristalltuvor på den svarta, tunna isen, men en halvtimme framför brusar forsens mollstämda mittpådagengorgel. Den här tiden på året måste viss vilja till för att man skall känna att solen känns, men blicken blir varmare av det bleka vinterljuset. Knarr, knarr under graningekängorna, vars räfflade sulor knappast skulle godkännas av ett kritiskt vinterdäcksöga, och ur munnen en rimfrosttrumpet, trögspelad.

Tomheten känns som det naturliga när jag genomvandrar den gångbara bygden. Postlådorna står väntande på den gula färgklick som ännu bär ett postiljonemblem på plåten under den konungsligt beskyddande kronan. Fotbollsplanen är nu en arena för vintrig stillhet. Den angränsande älgslaktsladan är också den out of season.

Det är bara knarret i hängbron, det är den bleka solen och jag som just nu knallar runt i denna frostnypande januaridag, som pågår. För bönhuset står tillbommat. Kohagens elstängsel är nedplockat för länge sedan, men jag minns från i somras hur hela skocken kom mot mig med en samstämd beslutsam blick. En mildögd skymning i augusti var det, och marken perforerad av klövavtryck och som

opålitligt lösa diskusar låg rukorna slängda i gräset. Ingen pärleport som lockar, inga strålarnas sång mot tolvliterhinkens kanter. Bara fjorton Celsius och min ostämnda rimfrosttrumpet.

Man rör sig genom denna vinterdag och samtidigt mellan de vinterdagar som finns nedpackade i minnets ränsel. Man både är och var. Och en vacker dag är man perfekt vorden, *tempuset* perfekt. En vacker vinterdag *har* själen *ingått* förbund med tjälen i den underjordiska körens himmelska tystnad.

Ljuden finns förstås kvar där i ränseln. Metallens skrap mot isen, snöns dämpande muddighet. Allt för att bereda plats för skridskornas isristningar och de ivriga rösterna när remmarna i hast dragits till. Puckens duns mot ännu klabbigt isoleringsband. Timme efter timme, med snoret halvtorkat och fastfruset på

vantloven; allt mjukare vrister innan klockan närmar sig *sudden dark*.

Men allt detta skottande och i lag uppdelande, detta kämpande på en någotsånär oregelbunden isrektangel, jublet när pucken glider in mellan ett par stövelskaft, allt hade förstås föregåtts av en hel hösts lyssnande på väderleksrapporter i radion fem över tio på kvällen.

På den tiden hade vi ett trögt men pålitligt inlandsklimat i nordvästra Svealand, vilket i klartext innebar: först runt nollan, så minusgrader nattetid som gav de första frasande isskorporna. Efter några dagars bidan frös den minsta tjärnhålan till och den magiska stunden infann sig, när man stod där på den lyckligt tillfrusna isplätten i universums mitt, i alla fall belägen i början av en obegriplig vinter, vars magi bestod av rimfrostkristaller och

råmande isar när sprickorna slogs mellan
insjöns stränder.

Knarr. Knarr, in i skogen, längs stigen bort
mot Hänsjöns nordvästra strand. Där nere,
under isen, vet jag att bävrarna huserar, de har
ju funnits här sedan inlandsisen drog sig till-
baka, de kom uppåt våra trakter tillsammans med
björken, aspen och andra lövträd.

Fram till badstranden med morgonsol
i juni. Och plötsligt, ett livsens tecken: En
jourhavande kråka fäller med ett kraah ut sina
breda vingar och ger mig en välsignad blick
innan hon fortsätter bort genom vinterdagen.

Dikterna hämtade ur *De gröna skuggornas sjö*
Heidruns Förlag 2009
Urval: Bo Bjelvehammar
© Bengt Berg & Heidruns Förlag